

Het oneindige verhaal - Nederlands Toneel Gent / Luk Monsaert

Liefde

Maar toch. *Libernade* van Blauw Vier bijvoorbeeld komt gevaarlijk dicht bij Thielemans' beschrijving van het jeugdtheater. '*Libernade* is *danstheater* zonder vangnet voor iedereen vanaf vier jaar, mooie beelden met grimmige kanttekeningen, een ode aan de zintuiglijkheid en de fantasie, een gevecht tegen de verstarring. Geen gesneden koek, maar beelden die verrassen, prikkelen, ontroeren en uitdagen', zo lees je in de strooifolder. Blauw Vier weet hoe het zijn waar moet verkopen.

Choreografe Janni Van Goor heeft zich bijvoorbeeld laten inspireren door bewegingen en zintuiglijke ervaringen die nauw aansluiten bij de leefwereld van kleuters: evenwicht houden, springen, rollen, draaien. Een dansanter uitgangspunt is haast niet denkbaar. Toch blijft het bij veel onuitgewerkte aanzetten. Er wordt helemaal geen danstaal ontwikkeld. Zowel op het niveau van de choreografie als op dat van de uitvoering lijkt het alsof men niet al te ver heeft willen afwijken van de motorische mogelijkheden van het kleuterpubliek. Noemt men het daarom '*danstheater*'? Wordt dans

'theater' wanneer men de lat choreografisch en danstechnisch wat lager legt? Waarom toereert Blauw Vier dat deze voorstelling gedragen wordt door twee mensen die op dit ogenblik waarschijnlijk geen dragende rol in een productie voor volwassenen zouden krijgen? Wat heeft de betrokkenen gedreven om deze voorstelling te maken? Ik zie geen andere motivatie dan een missionair-educatieve of commerciële: 'we moeten eens iets met dans doen voor kleuters'. Met liefde voor dans of voor danstheater heeft dit echter weinig te maken.

Liefde en fascinatie voor theater liggen duidelijk wél aan de basis van *Cyrano*, een andere productie van Blauw Vier. Met behulp van technieken en materialen die ingezet worden bij de realisatie van een luisterspel worden spel en geluid ontdubbeld. Het expliciet zichtbare gebruik van kiezelstenenbak, donderplaat enz. schept een milde afstand tot het overbekende verhaal en houdt je aandacht heel dicht bij het gedreven spel van de drie acteurs.

Johan Thielemans' suggestie, alsof de magie van het theater alleen met grote middelen en in een schouwburgzaal bereikt wordt,

klopt duidelijk niet. Toch kan je er niet omheen dat een schouwburgzaal met zijn pluchen zetels en balkons een grote aantrekkingskracht uitoefent op kinderen. En ook het spel van verschijnen en verdwijnen in de coulissen, het wisselen van belichting, het optrekken en neerlaten van decorstukken fascineert hen mateloos. Maar staat of valt hiermee 'de magie van het theater'?

Toneelsnieuw

De kinderen die meespelen in *Kahaani* (regie Guy Cassiers, coproductie Het muziek Lod, De Munt, Regionaal Integratiecentrum De Foyer) genieten zichtbaar van de speciaal voor hen ontworpen kostuums, de theatersneeuwvlokjes, de met de hand aangezwengelde zeegolven, het op- en neerlaten van de reusachtige beschilderde doeken.

In 1991 werkte Guy Cassiers eveneens met kinderen die aangebracht waren via De Foyer. In *La Cifra* speelden kinderen van verschillende nationaliteiten 'zoals kinderen spelen op de speelplaats, op straat, thuis. (...) De regisseur verdwijnt hier volledig op de achtergrond.